

Táltos ének

Az elmúlt pénteken este újra zsúfolásig telt a fővárosi Petőfi Sándor művelődési ház földszinti terme, s nem is hiába: emlékeztetés, bensőséges hangulatú találkozóknak voltunk részesei. Lőrinczi László megnyitotta Baász Imre grafikai kiállítását, ezután Bador Pál, az est vendéglátó házigazdája igen meleg hangon ajánlotta a jelenlevők figyelmébe Magyarai Lajost, de alighanem nyitott kapukat döngetett, mert a túlnyomórészt egyetemi hallgatókból álló közönség régi jó ismerősként fogadta a népszerű költőt. A felolvasást követő vastaps még el sem csitult egészen, amikor az első sorokból három fiú meg egy lány emelkedett fel, láthatólag szintén valami fontos mondanivalóval. A lány, akit a televízióból Józsa Erika néven régtől ismerünk, bejelentette, hogy ők most koncertet tartanak nekünk, s hogy akiket magunk előtt látunk, azok tulajdonképpen az újdonsült Táltos folk-együttes tagjai, s hogy Lupény és Kolozsvár-Napoca után ez a harmadik szereplésük a nyilvánosság előtt.

Be is mutatta társait, s nyomban megkérte, hogy lássanak munkához. Erre Horváth Károly derékon kapott egy nagyobbót, Kovács András ütött-kopott hegedűt vett elő a tokjából, Márkus János pedig valami húros játékszert - szorított a kebelére, tette készen.

És elkezdődött egy varázslatos, felejthetetlen játék, amely magával ragadott mindenkit, mert mindenkihez szólt. Népzenei ihletésű folk-számok: bájos zenei paródiák, bukfencek készítették harsány nevetésre a közönséget, hogy a másik percben szívszorongva hallgassuk Babrik József örökszép virágénekeit, vagy Kovács András megejtő szépségű, éteri szárnyalású Ady-dalát. Mind a négyen kiváló hangú énekesek, rengeteg hangszerezésszel, de úgy, hogy kezükben a gitár cimbalom szerepét is betölti, ha éppen magyarnóta paródiát adnak elő, s ha akarják, a tejesköcsög, a csengettyű vagy egy közönséges pálca is hangszerré válik a kezükben. Horváth Károly a nagybőgőjét időnként lócának hasz-

nálva, sárga meg lila fuvalakon utánozta a tárogató vagy a ti-linkó hangját, Józsa Erikának olykor megesett a szíve a tekenyőgardonon, melyet gyakran irgalmatlanul supákoltt egy kisebb husánggal, ilyenkor pántlikás gitáron country-zenét rögtönzött Kovács András értő közreműködésével, vagy éppen kepelővel utánozta a dalban szereplő, élesnyelvű anyós szóadadatait. Márkus János viharvert viharkabátja feneketlen zsebeiből rejtélyes herkentyűket kotort elő, azokból hol nyűszító, hol doromboló, hol öreg asztmások köhögésére emlékeztető hangokat csalt elő, az ének tartalmának megfelelően.

Mi meg azt kívánjuk a kiváló fiatal együttesnek ez után az életörömtől, játéktól, fiatalos kedvtől áthatott hangverseny után, hírt kapjunk róla újra mielőbb, de még inkább, hogy halljuk őt magát, persze olyan műszaki feltételek között, amelyet tehetségével máris kiérdemelt, s kívánjuk, hogy táltos kedvben ne érezzen szükségét ezután sem.

BARABÁS ISTVÁN